

گوشه‌ای از جنایت‌های پیروان عبدالوهاب

پایه‌های سست
استوار اعتقادی اسلام را ریشه کن
سازد؛ گواه این ادعا آن است که
مقتولان به دست وهابیان، تنها
مسلمانانی موحد هستند که
به یگانگی حق شهادت
می‌دهند و محمد(ص) را
پیامبر او می‌دانند و فقط به
این گناه کشته می‌شوند که
به مذهب اختراعی محمد
بن عبدالوهاب تن نداده‌اند.
این شیوه تندروهایی به ظاهر
مسلمان است که در برابر
جنایت‌های صهیونیست‌ها در
فلسطین و لبنان سکوت اختیار
کرده‌اند و در عوض مسلمانان را به جرم
زیارت قبر پیامبر اسلام (ص) و توسل به
اهل بیتش، سر از تن جدا می‌کنند. قتل، غارت،
هتک حرمت و شرارت‌های این فرقه ضاله سال‌هاست
سایه به سایه مسلمانان را تعقیب می‌کند و با حمایت
آل سعود، در جهان ریشه می‌دواند. نوشتار زیر نیم نگاهی
است به گوشه‌ای از جنایت‌های این فرقه در قبال مسلمین
و به ویژه شیعیان؛

مجله تحقیقات فرهنگی
موسسه جامع علوم انسانی

روخین شیعه بر چهره وهابیت

تاریخ می گوید: خاندان محمد بن عبدالوهاب و آل سعود هر دو از بازماندگان بنی اسرائیل و از نظر ریشه های خانوادگی از طائفه یهود هستند.

و به پیروانش اجازه داد تا قرآن را مطابق مهم خود تفسیر کنند.^۱

پرواضح است که پیروان وهابیت نیز با تمسک به اندیشه ها و اعمال پیشوایان خود، به مبارزه با اعتقادات مسلمین می پردازند و در این راه از هیچ جنایتی پروا نمی کنند.

پشتوانه های وهابیت

انتشار افکار انحرافی محمد بن عبدالوهاب در میان قبائل مختلف، از ابتدا با جنگ و ستیز قوای محمد بن سعود (سرسلطه خاندان سعودی) یاری و حمایت شد. بی شک، آل سعود، مهم ترین عامل نفوذ دعوت وهابی ها هستند که حتی مذهب آن ها را مذهب رسمی کشور خود قرار دادند و پس از درگذشت محمد بن عبدالوهاب نیز از هیچ تلاشی در راه گسترش عقاید او دریغ نکردند.

اما به راستی چه انگیزه های سبب شده است تا آل سعود این گونه در جهت تبلیغ افکار وهابیت بکوشد؟ تاریخ می گوید: خاندان محمد بن عبدالوهاب و آل سعود هر دو از بازماندگان بنی اسرائیل و از نظر ریشه های خانوادگی از طائفه یهود هستند.^۲

بر این اساس می توان فهمید که اگرچه حامیان ظاهری فرقه وهابی، آل سعود هستند، ولی قدرت های بزرگ تری در پس پرده به حمایت از این گروه برخاسته اند که مجبورند برای رسیدن به مقاصد شوم خود و تخریب بنیادهای اعتقادی آخرین دین آسمانی، ماسک اسلام بر چهره بزنند. این جاست که حکمت سخن پیغمبر اکرم (ص) روشن می شود که فرمود: یهود، فریب کارترین مردم علیه مسلمین است.^۳

تخریب بارگاه امام حسین (ع)؛ آغاز هتک حرمت ها

مسلك وهابیت را محمد بن عبدالوهاب نجدی (متوفی ۱۲۰۶ق) پدید آورد؛ اما به قطع می توان ادعا کرد که اساس اعتقاد وهابیون را آرا و افکار ابن تیمیه تشکیل می دهد. ابن تیمیه نیز، تحت تأثیر احادیثی از احمد حنبل، پیشوای حنابله (متوفی ۲۴۱ق) اعتقادات خود را شکل داده و از پیروان مذهب حنبلی به شمار می آید.

به هر تقدیر محمد بن عبدالوهاب در برخی اعتقادات خویش با ابن تیمیه مشترک بود؛ از جمله این که عموم مسلمین را کافر و مشرک می پنداشت و همه بلاد اسلامی حتی مکه و مدینه را که به تصرف وهابیون در نیامده بود، دارالکفر می نامید. همچنین جنگ با مسلمانان و اشغال اماکن مقدس و تخریب شعائر اسلامی را بر پیروان خود واجب می دانست. این اعتقادات او پایه گذار جنایت های کنونی وهابیت در جهان است.

افزون بر این، محمد بن عبدالوهاب به شدت مردم را از زیارت قبر پیامبر (ص) منع می کرد؛ به طوری که نقل شده: گروهی از مردم احساء به زیارت قبر پیامبر (ص) رفتند. وقتی شیخ محمد از این امر آگاه شد و نیز شنید که محل عبور آن ها از درعیه (مقر محمد بن عبدالوهاب) است، دستور داد ریش زائران احسایی را بتراشند و در فاصله درعیه تا احساء آن ها را وارونه سوار بر مرکب ها کنند!

محمد بن عبدالوهاب همچنین از فرستادن صلوات بر پیغمبر، نهی می کرد، از شنیدن آن بسیار ناراحت می شد و صلوات فرستنده را به شدیدترین وجه مجازات می کرد، تا جایی که یک بار به دستور او مؤذن نابینایی را که صوت خوشی داشت، به جرم صلوات بر پیامبر (ص) به قتل رساندند.

وی، بسیاری از کتاب های مربوط به صلوات بر پیغمبر (مانند دلائل الخیرات، تألیف محمد بن سلیمان جزولی) را سوزاند. همچنین کتاب های بسیاری از فقه و تفسیر و حدیث را که با اعتقاداتش مخالف بود به آتش کشید

حمله وهابیون به کربلا از سال ۱۲۱۶ قمری آغاز شد و تا سال ۱۲۲۵ ادامه یافت. در اولین یورش، امیر سعود در رأس لشکری، شهر کربلا را محاصره کرد و سپاه وی به زور وارد شهر شد. ۴۰۰۰ بیشتر مردم را در بازارها و خیابان ها به قتل رساندند، گنبد روی قبر امام حسین (ع) را ویران کردند و صندوق روی قبر را که از زمرد و یاقوت و جواهرات دیگر زینت یافته بود به غارت بردند. لشکر امیر سعود، نزدیک ظهر در حالی از شهر خارج شدند که نزدیک به دو هزار تن از اهالی کربلا را کشته بودند.^۴

وهابیون و هتک حرمت قرآن

در سال ۱۲۱۷ وهابیون به دستور امیر عبدالعزیز، شهر طائف را غارت و خانه ها را ویران کردند. جمعی از مردان و زنان مسلمان را لخت و عریان در بیابان های طائف رها ساختند. پس از ۱۳ روز که به صورت گدا درآمده بودند، به آن ها مشتی ذرت دادند و به شرط وهابی شدن، از کشتنشان گذشتند.^۵ طفل های شیرخوار را بر روی سینه مادرانشان سر می بردند و عده ای را که مشغول فراگرفتن قرآن بودند، کشتند.

بدین ترتیب وهابیون تمام آثار مکه غیر از کعبه را طرف ۳ روز ویران کردند. آن‌ها ۴ روز در مکه ماندند و در این مدت مردم را به توبه واداشتند و از کارهایی مانند توسل و زیارت قبور که به اعتقادشان شرک بود منع می‌کردند. در پی آن سعود دستور داد کتاب‌های محمد بن عبدالوهاب و عقاید او را فرا گیرند و آن‌ها را تدریس کنند.^{۱۰}

غارت اشیای حرم پیامبر (ص) و منع زیارت قبور

وهابی‌ها در سال ۱۲۲۰ تمام اشیای گران‌بهای حرم پیغمبر (ص) را غارت و مردم را از زیارت قبر پیامبر (ص) و ائمه بقیع (ع) بر حذر داشتند. سپس سعود از مردم مدینه پرسید: با قبه‌های بقیع چه باید کرد؟ و مردم از ترس گفتند باید خراب شود. از این رو وهابی‌ها با کمک مردم مدینه تمام آثار و قبور بقیع را خراب کردند.^{۱۱}

تعرض به کاروان‌های زیارتی و منع زیارت خانه خدا

در سال ۱۲۲۱ وهابی‌ها به سرکردگی سعود به نجف اشرف حمله کردند؛ اما به دلیل مقاومت گروهی از مردم و طلاب دینی به فرماندهی شیخ جعفر کاشف‌الغطاء موفق به محاصره شهر نشدند. آن‌ها در سال ۱۲۲۲ نیز در حمله به نجف ناکام ماندند؛ به همین سبب بار دیگر به مکه و مدینه یورش بردند و به غارت حجاج بیت... الحرام و محاصره آن دو شهر مقدس پرداختند.

علاوه بر این در حمله به نجف و کربلا نیز در بسیاری از اوقات متعرض کاروان‌های زیارتی و قبائل شیعی مذهب می‌شدند.^{۱۲}

وهابی‌ان کلیه جواهرات و اشیای گران‌بهای حرم مطهر پیامبر(ص) و حرم مطهر ائمه بقیع(ع) را به غارت بردند. کاروان حجاج عراقی از سال ۱۲۲۰، کاروان حجاج شامی از سال ۱۲۲۱ و کاروان مصر از سال ۱۲۲۲ توسط وهابی‌ها از حج منع شدند؛ بنابراین برنامه حج از عراق چهار سال، از شام سه سال و از مصر دو سال قطع شد تا این که با سرنگونی نخستین دولت

جمعی از مردان و زنان مسلمان را لخت و عربان در بیابان‌های طائف رها ساختند. پس از ۳ روز که به صورت گدا درآمده بودند، به آن‌ها مشتی ذرت دادند و به شرط وهابی شدن، از کشتنشان گذشتند.

وهابیون در طائف و فجایع آن، علمای مکه، حکم به کفر وهابیون دادند. از این رو در هشتم محرم ۱۲۱۸، این فرقه به مکه یورش برده، آن را اشغال کردند. صبح همان روز وهابی‌ها همراه با عده بسیاری از مردم مکه که با آن‌ها بیعت کرده بودند، با بیل و کلنگ به گورستان جنت‌المعلی حمله و گنبد‌های زیادی از این گورستان و نیز قبور ابوطالب، عبدالمطلب و اولاد پیغمبر را خراب کردند.

«خانه حضرت خدیجه را که مدتی مهبط وحی الهی بود، خراب کرده به توالت تبدیل کردند. زادگاه رسول اکرم(ص) را ویران ساخته و به محل خرید و فروش حیوانات تبدیل کردند، که با تلاش افراد صالح و خیر از چنگال وهابی‌ها درآمد و به کتابخانه مبدل شد. آنان قبه زادگاه پیامبر در معلی، قبه زادگاه علی بن ابی‌طالب و خدیجه و ابوبکر را ویران و با خاک یکسان ساختند و هنگام تخریب طبل می‌زدند و رقص و آوازخوانی می‌کردند.»

بعد از غارت خانه‌ها، به دکان‌ها و مساجد رفتند و گروهی را که در حال رکوع و سجود بودند، کشتند.^۷

تجاوز به حریم قرآن، به حدی گسترده بود که در شهر بزرگ طائف، تنها سه نسخه از دست اشیای وهابی سالم ماند. وهابیون در یک اقدام گستاخانه، همه کتب ارزشمند موجود در منطقه را که تعداد بی‌شماری قرآن، تفسیر و کتب حدیث در میان‌شان بود، پاره‌پاره کردند و به زیرپا انداختند اما با عنایت الهی، همه اوراق قرآن به بالا رفت و حتی یک برگ آن بر زمین نیفتاد، در حالی که از وزش باد خبری نبود.^۸

تخریب قبه زادگاه پیامبر(ص) و حضرت علی(ع)

با انتشار خبر قتل و غارت‌های

بقیع در حال حاضر با روی کار آمدن حکومت وهابیت

خانه حضرت خدیجه را که مدتی مهبط وحی الهی بود، خراب کردند. زادگاه رسول اکرم (ص) را ویران ساخته و به محل خرید و فروش حیوانات تبدیل کردند. که با تلاش افراد صالح و خیر از چنگال وهابی‌ها در آمد و به کتابخانه مبدل شد.

باقر و امام جعفر صادق برداشته و بردند. قبور عباس عموی پیامبر و فاطمه بنت اسد مادر امیرالمؤمنین را که با قبور چهار امام همام در زیر یک قبه بودند نیز ویران کردند.^{۱۷}

همچنین زادگاه امام حسن و امام حسین در مدینه، قبور شهدای بدر و نیز بیت الاحزانی را که حضرت علی(ع) برای حضرت زهرا(س) ساخته بود ویران کردند.^{۱۸}

به آتش کشیدن کتابخانه بزرگ المکتبه العربیه

وهابی‌ها در طول سال‌های جنایات خود، به تخریب اماکن مقدس مسلمانان اکتفا نکردند بلکه به سبب قرارداد محمد بن عبدالوهاب با انگلستان، به تخریب اماکن فرهنگی نیز دست زدند.

یکی از کارهای دردناک که وهابیت در این راستا مرتکب شد، آتش زدن کتابخانه بزرگ «المکتبه العربیه» بود که بیش از ۶۰ هزار عنوان کتاب گرانقدر کم نظیر و بیش از ۴۰ هزار نسخه خطی

سعودی در سال ۱۲۲۴، مدینه منوره و مکه معظمه از وجود وهابیان پاک و حج آزاد شد.^{۱۳}

کشتار زنان و کودکان بی گناه و زائران حرم سیدالشهدا (ع)

در سال ۱۲۲۵ وهابی‌ها به فرماندهی عبدالله بن سعود با یورش به سرزمین حوران واقع در خاک سوریه، دارایی مردم را به تاراج بردند، غلات آن‌ها را سوزاندند، انسان‌های بی گناه را کشتند، زنان را اسیر و کودکان را به قتل رساندند.

در همان سال بار دیگر نجف اشرف و کربلای معلی را محاصره کرده، دست به راهزنی زدند. از جمله زائرانی را که از زیارت حرم حضرت سیدالشهدا (ع) در نیمه شعبان باز می گشتند، مورد هجوم قرار دادند و حدود یکصد و پنجاه نفر از عرب و غیر عرب را به شهادت رساندند.^{۱۴}

قتل عام حجاج مصری در منی

در سال ۱۳۴۳ وهابی‌ها بار دیگر قبه ابن عباس و دیگر قبور طائف و قبرهای عبدالمطلب، ابوطالب و حضرت خدیجه همسر پیامبر (ص) و زادگاه حضرت زهرا(س) و همه شعائر اسلامی مکه را ویران کردند.^{۱۵}

در آن سال برنامه حج تعطیل شد. در سال ۱۳۴۴ وهابیان برخی از اعمال حاجیان مصری در منی را حرام دانستند و عده‌ای از آن‌ها را کشتند.^{۱۶}

تخریب قبور ائمه بقیع (ع)

در سال ۱۳۴۴، وهابیون پس از اشغال مکه، به مدینه روی آوردند و پس از محاصره و جنگ با مدافعان شهر، آن را اشغال نمودند. قبور ائمه بقیع و دیگر قبور همچون قبر ابراهیم فرزند پیامبر و زنان آن حضرت، قبر ام البنین مادر حضرت عباس، قبه عبدالله پدر پیامبر(ص)، اسماعیل پسر امام جعفر صادق و قبه همه صحابه و تابعین را بدون استثنا خراب کردند.

ضریح فولادی ائمه بقیع را که در اصفهان ساخته و به مدینه حمل شده بود، از روی قبر حضرت امام حسن مجتبی و امام زین العابدین و امام محمد

منحصر به فرد داشت. همچنین آثار خطی حضرت علی(ع)، ابوبکر، عمر، خالد بن ولید، طارق بن زیاد و برخی از صحابه پیامبر(ص) و قرآن مجید به خط عبدالله بن مسعود در این کتابخانه وجود داشت.^{۱۹}

کشتار حجاج یمن

در سال ۱۳۴۱ وهابیان با حجاج یمنی که خلع سلاح بودند و هیچ گونه دفاعی به همراه نداشتند، روبه‌رو شدند. آنان ابتدا به حجاج امان دادند؛ ولی وقتی در بالای کوه قرار گرفتند و حجاج یمنی در پایین قرار داشتند، دهانه توپ‌ها را به سوی آنان گرفته و تنها دو نفر جان سالم به در بردند که جریان کشتار وحشیانه را به آگاهی مردم رساندند.^{۲۰}

کشتار مردم بی دفاع اردن

در سال ۱۳۴۳، جمعی از وهابی‌ها

پشت بام‌ها به رگبار بستند و اهالی شهر مزار شریف را قتل عام کردند؛ سپس با هجوم به بیمارستان‌ها، بیماران شیعه را روی تخت‌ها به شهادت رساند.

در سنگچارک و بامیان و پروان و کاپیسا، شکم بانوان حامله شیعه را پاره می‌کردند و جنین آنان را بیرون کشیده و سر می‌بریدند.^{۲۳}

در عاشورای ۱۲۶۷ شیعیان قندهار در حسینه‌ها سرگرم عزاداری بودند که ناگهان وهابیان جنایتکار با اسلحه هجوم آوردند و عده فراوانی از شیعیان بی‌دفاع را به فجیع‌ترین وضع به قتل رساندند.^{۲۴}

وهابیت و انفجار در اهواز

در جریان دستگیری عوامل بمب‌گذاری‌های پیاپی سال ۱۳۸۴ در اهواز، روشن شد که از مجموع ۴۶ دستگیر شده، ۴۴ نفر دارای عقاید وهابیت هستند. بر اساس اطلاعات موثق، این عده از سوی اسرائیل، امریکا و انگلیس حمایت می‌شدند و از عوامل وهابیت در ایران بودند.^{۲۵}

انفجار بزرگ در مسجد تاریخی برائا
در عملیات انتحاری هجدهم فروردین ۱۳۸۵ در مسجد تاریخی

تکوار فاجعه کربلا، در کربلا

در عاشورای ۱۴۲۵ گروه وهابی القاعده با انفجارهای متعدد در کربلا باعث شهادت تعداد بسیاری از عزاداران از جمله زن و کودک شد.

کشتار عزاداران امام موسی کاظم (ع)
در ۲۵ رجب ۱۴۲۶ مصادف با شهادت امام موسی کاظم (ع) وهابیون با پخش غذاهای مسموم در اطراف حرم آن امام (ع) و نیز انجام انفجارهای متعدد در کاظمین بین صفوف عزاداران امام موسی کاظم (ع)، باعث شهادت ۱۵۰۰ نفر از شیعیان عزادار شدند.

ناگهان به اردن یورش بردند و مردم بی‌اطلاع «ام‌العمد» و همسایه آنان را مورد هجوم قرار دادند. آنان مردان و زنان بی‌گناه را کشتند و غارت کردند. اما طولی نکشید که با رانده شدن برخی و اسارت عده‌ای دیگر، عقب‌نشینی کردند که البته اسیران وهابی به فرمان انگلیس آزاد شدند. در سال ۱۳۴۶ وهابیان دوباره با سپاهی متشکل از سی هزار نفر به اردن حمله کردند و قتل و غارت و خونریزی شدیدی به راه انداختند.^{۲۱}

حمله خونین مکه

عمّال وهابی رژیم آل سعود در چهارم ذی‌الحجه ۱۴۰۷ ق (۹ مرداد ۱۳۶۶ ش) هزاران نفر از حجاج بیت‌الله الحرام را به جرم سردادن فریاد برائت از مشرکین در مکه به خاک و خون کشیدند که بر این اساس در ایران سه روز عزای عمومی اعلام شد.

بی‌شک، مطالعه مشاهدات حجاج حاضر در این واقعه تلخ می‌تواند بیانگر عمق جنایات وهابیت باشد که به نمونه‌ای از آن اشاره می‌شود:

«با چشم خود دیدم که سعودی‌های کثیف، بی‌شرمانه و بی‌رحمانه با عصای معلولین با دو دست محکم به صورت زن‌ها می‌کوبیدند و نقش بر زمین می‌کردند. ای کاش به زدن تنها قانع بودند. وقتی خانمی بر روی زمین می‌غلطید، نفر بعدی با هر وسیله‌ای که در دست داشت به مغز نیمه جان او می‌کوبید تا از دنیا برود.^{۲۲}»

جنایت‌های سپاه صحابه

در سال ۱۹۷۹ میلادی، گروه تروریستی سپاه صحابه در پاکستان تشکیل شد که عوامل آن وهابی هستند و تاکنون هزاران شیعه مظلوم و بی‌گناه را به جرم دفاع از ولایت اهل بیت (ع) به شهادت رسانده است.

یکی از کارهای دردناک که وهابیت در این راستا مرتکب شد، آتش زدن کتابخانه بزرگ «المکتبه العربیه» بود که بیش از ۶۰ هزار عنوان کتاب گرانقدر کم‌نظیر و بیش از ۴۰ هزار نسخه خطی منحصر به فرد داشت.

جنایت‌های طالبان وهابی در افغانستان
در اواخر سال ۱۳۷۲ شمسی گروهی وهابی به نام طالبان در افغانستان صحنه نبرد شدند که از سوی عربستان و امریکا حمایت می‌شدند. در شهریور ۱۳۷۵ کابل را تصرف کردند و به کشتار مسلمانان شیعی پرداختند. در ۱۷ مرداد ۱۳۷۷ زنان و مردان و کودکان را از

در همان سال بار دیگر نجف اشرف و کربلا معلی را محاصره کرده، دست به راهزنی زدند. از جمله زائرانی را که از زیارت حرم حضرت سیدالشهدا (ع) در نیمه شعبان باز می‌گشتند، مورد هجوم قرار دادند و حدود یکصد و پنجاه نفر از عرب و غیر عرب را به شهادت رساندند.

برائای بغداد، بیش از ۶۹ نفر کشته و ۱۳۰ نفر زخمی شدند.^{۲۶}

انفجار در حرمین عسکرین
در ۲۳ خرداد ۱۳۸۶ تروریست‌های تکفیری با بمب‌گذاری در حرمین عسکرین، گنبد و بارگاه حرمین در سامرا را ویران کردند و داغ دیگری بر دل شیعیان نهادند.

وهابی‌ها در طول سال‌های جنایات خود، به تخریب اماکن مقدس مسلمانان اکتفا نکردند بلکه به سبب قرار داد محمد بن عبدالوهاب با انگلستان، به تخریب اماکن فرهنگی نیز دست زدند.

یک هفته پس از انفجار در سامرا، علمای وهابی از جمله شیخ عبدالرحمن براك، شیخ ممدوح العربی، دکتر ناصر العمر، ابن جبرین، و نیز مفتی وهابی کویتی‌ها فتوای نابودی دیگر ضریح‌ها در عراق به ویژه ضریح سیدالشهدا(ع) را صادر کردند.^{۲۷}

حمله وهابیان افراطی به حجاج بحرینی

در مهر ماه ۱۳۸۶ گروهی از وهابیان تندرو با کمین در کوچه‌های اطراف مسجد الحرام پس از مشاهده مینی‌بوس شیعیان بحرینی با خرده شیشه‌های تیز و برنده به سوی حجاج شیعه یورش بردند و اقدام به فحاشی و به زبان آوردن القابی چون شیعیان سگ صفت کافر و ده‌ها فحش دیگر کردند.^{۲۸}

آنچه بیان شد، تنها گوشه‌ای از جنایت‌هایی است که وهابیت در طول حیات چند صدساله خود به پیکره شیعه روا داشته و از آن‌ها هدفی جز نابودی اسلام و تشیع را دنبال نمی‌کند. در بیان جنایات این فرقه ضاله همین بس که کعبه، قبله مسلمین، را که باید توسط

نمایندگان تمام دولت‌ها و ملت‌های اسلامی اداره شود، به ملک شخصی خود و آل سعود تبدیل کرده و حج را دستمایه اهداف شوم خویش نموده‌اند؛ آن‌ها کتاب‌هایی را با نام علامه عسکری و آیت‌الله جعفر سبحانی در مدینه و بقیع توزیع می‌کنند^{۲۹} در حالی که این

بزرگواران صاحب این تألیفات نیستند! موسم حج را به تأیید تبلیغاتی خود مبدل کرده‌اند و به نشر افکار انحرافی خویش می‌پردازند. کتب ضاله علمای خود را رایگان در میان حجاج توزیع می‌کنند؛ تا جایی که فقط در حج سال ۱۳۸۱، ده میلیون و ۶۸۵ هزار جلد کتاب به بیست زبان زنده دنیا را در میان زائران خانه خدا توزیع کردند. جنایت‌های فرهنگی وهابیون به حدی است که در این مجال نمی‌گنجد.

اما آنچه حائز اهمیت است این که نسل متعصب و متحجر وهابی که همه مسلمین غیر از خود را مشرک و جان و مالشان را مباح می‌دانند، رو به زوال هستند و قشر معتدلی از این فرقه در حال ظهور است؛ قشری که با تسلط بر ابزار مدرن و اطلاعات گسترده جهانی، برای نفوذ در میان مسلمانان و ایجاد تفرقه می‌کوشد. بی‌شک خطر این گروه بیش از طیف گذشته است، چرا که «با پنبه سر می‌برند».

باشد که مسلمین، هوشیارانه متوجه خطرات این فرقه انحرافی باشند و این مانع اتحاد و انسجام اسلامی را از پیش پای خود بردارند.

پی‌نوشت‌ها

۱. رک: سیدمحمد حسن قزوینی، فرقه وهابی و پاسخ شبهات آن‌ها، ترجمه علی دوانی، انتشارات وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، چاپ سوم، زمستان ۸۶.
۲. علامه محمد حسین کاشف‌الغطاء، نگاهی به پندارهای وهابیت، ترجمه محمد حسین رحیمیان، دفتر نشر الهادی، چاپ اول، پاییز ۸۶، ص ۱۸.
۳. بحارالانوار، ج ۷۵، ص ۲۸۴.
۴. سیدمحمدحسن قزوینی، پیشین، ص ۳۲.

۵. محمدباقر حسینی زفره‌ای اصفهانی، قصه عجیب استعمار، دارالنشر قم، چاپ اول، بهمن ۸۸، ص ۱۱۸.
۶. سیدمحمدحسن قزوینی، پیشین، ص ۳۲.
۷. محمدباقر حسینی زفره‌ای اصفهانی، پیشین، ص ۱۱۲.
۸. ایوب صبری پاشا، تاریخ وهابیان، ترجمه علی اکبر مهدی پور، نشر طوفان، چاپ اول، پاییز ۱۳۷۷، ص ۶۲.
۹. پایگاه اطلاع‌رسانی مرکز اسناد انقلاب اسلامی، www.irdc.ir.
۱۰. سیدمحمدحسن قزوینی، پیشین، ص ۳۷.
۱۱. همان، ص ۴۰.
۱۲. علی اصغر فقیهی، تاریخ و عقاید وهابیان، ص ۳۰.
۱۳. salaf.blogfa.com.
۱۴. سیدمحمدحسن قزوینی، پیشین، ص ۴۳.
۱۵. همان، ص ۵۵.
۱۶. www.salaf.blogfa.com.
۱۷. همان، ص ۵۶.
۱۸. پایگاه اطلاع‌رسانی مرکز اسناد انقلاب اسلامی، www.irdc.ir.
۱۹. اعیان الشیعه، ج ۲، ص ۷۲.
۲۰. www.salaf.blogfa.com.
۲۱. همان.
۲۲. روزنامه جمهوری اسلامی، ۱۶ آذر ۱۳۶۶، خاطرات سید رضا موسی کاظمی محمدی از ناین.
۲۳. www.salaf.blogfa.com.
۲۴. محمد سلطان الواعظین، شب‌های پیشاور، ج ۱، تحقیق: عبدالرضا درایتی، انتشارات دلیل ما، چاپ اول، پاییز ۱۳۸۵، ص ۳۴۶.
۲۵. news.irwww.aftab.
۲۶. روزنامه ایران، ۱۹ فروردین ۱۳۸۵، صفحه بین‌الملل.
۲۷. www.fardanews.com.
۲۸. www.shia-news.com.
۲۹. www.jahannnews.com.

